

DRUHÁ KNIHA SÉRIE ANJELSKÁ MISIA

KAREN KINGSBURY

AUTORKA NEW YORK TIMES BESTSELLEROV

Šťastie
na dosah

ROMÁN

Šťastie na dosah

DRUHÁ KNIHA SÉRIE ANJELSKÁ MISIA

KAREN
KINGSBURY

KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

Americký originál
Chasing Sunsets:

©2015 by Karen Kingsbury

Vydavateľ:

Howard Books, A Division of Simon & Schuster, Inc. 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020, United States of America
Translated by permission.

Slovenské vydanie:

©2020 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Lubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Eva Bubnášová

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová, Jana Kerekrétyová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Originál obálky:

Bruce Gore, shutterstock.com

Foto autorky:

Dean Dixon Photography

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič, Ludmila Králiková

Tlač:

Tlačiareň Heidy, s. r. o.

Táto kniha je fikciou. Akékoľvek odkazy na historické udalosti, reálne osoby i miesta sú použité vo fiktívnom kontexte. Všetky ostatné názvy, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť s inými udalosťami, miestami či osobami, žijúcimi či nežijúcimi, je čisto náhodná.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-89993-24-6

Prológ

Verejné zhromaždenie – Nebo

PRIHLÁSIM SA, opakoval si v duchu Jag. Rozhodol sa tak omnoho skôr, než sa stretnutie začalo. Zostávalo len presvedčiť svoje stále nezacelené srdce. Vošiel dovnútra práve vo chvíli, keď si ostatní sadali. Vzadu bolo ešte jedno miesto voľné. Nenápadne si sadol a čakal.

Úplne vpredu stál Orlon. Otočil sa tvárou k nim a prehovoril: „Viete, prečo sme tu.“ Jeho hlas znel temne. „Nastal čas na ďalšiu fázu našej misie.“ Narovnal plecيا, takže pôsobil mocne, odhodlane. „Tentoraz nás čaká veľmi vážna úloha. Je to otázka života a smrti.“

Jag zatvoril oči. Precíťoval prítomný okamih, jeho elektrizujúcu silu, plnosť očakávania – všetko tak dôverne známe. Presne ako naposledy. *Čo ak sa mýlim? Čo ak klamem sám seba, ak si myslím, že hoci som naposledy zlyhal, túto misiu zvládnem?*

Odpoveď nepočul, no vedel, čo by povedal Boh. Otec. Povedal mu to hneď po jeho poslednej anjelskej misii. Všetko, čo sa stalo, celá tá tragédia – nebola to jeho chyba. Zem bola kráľovstvom

kniežaťa vzdušnej mocnosti a medzi ľuďmi neraz zvíťazila tma.

Bude to však platiť len do chvíle, kým sa nerozozvučia poľnice. Kým Otec navždy neporazí zlo.

Lenže v prítomnej chvíli ani táto pravda neumenšila farchu Jagovho rozhodovania. Bolo mu povedané, že jedného dňa dostane novú úlohu. Že raz opäť príde chvíľa, keď si anjelská misia bude vyžadovať jeho schopnosti. Ten čas teraz prišiel. Bol o tom presvedčený.

Otvoril oči.

Orlon práve vysvetľoval, o čo pôjde. „Tentoraz sa sústredíme na Marcusa Dillingera, profesionálneho bejzbalového nadhadzovača.“

Anjeli v celej miestnosti prikývli. Všetci sledovali poslednú misiu anjelského tímu. Videli, ako Boh použil Marcusa Dillingera, aby jeho priateľa z detstva Tylera Amesa priviedol do Los Angeles.

„Marcus sa pred pár mesiacmi stal najužitočnejším hráčom svetového pohára.“ Orlon sa usmial. „Na Zemi je to veľká vec.“ Vzápätí mu úsmev pohasol. „Ešte nikdy však tak úporne nehľadal zmysel života ako teraz. Zmysel života, ale aj lásky.“

Samozrejme, pomyslel si Jag. Ludské trofeje a tituly, bohatstvo a sláva, tie nikdy neprinesú uspokojenie. V najväčšej hĺbke srdca tomu rozumie každý jeden človek. Naháňanie sa za takýmito nezmyselnými vecami sa zakaždým skončí prázdnotou.

„Marcus je dobrý človek,“ pokračoval Orlon. „Nechce dovoliť temnote, aby udusila túžbu jeho duše. Túži plniť Božiu vôľu. To hrá v náš prospech.“ Hlas mu ochabol. „Hoci sa zdá, že všetko ostatné v jeho živote je proti nám.“

Ako vyplynulo ďalej, Tyler Ames a jeho dlhoročná láska Sami Dawsonová budú tiež súčasťou misie. Rovnako ako Mary Catherine – Samina kamarátka a spolubývajúca. „Úspech tejto misie bude závisieť od Mary Catherine.“ Orlon prižmúril oči a napol ramená. „Náš tím bude vyslaný priamo do centra Los Angeles, kde je najdôležitejšie prežiť. Poviem vám to na rovinu. Nepriateľ chce ukončiť hneď niekoľko životov – najmä život Marcusa Dillingera a Mary Catherine.“

Orlon sa odmlčal. „Pamätáte si, aký je náš najvyšší cieľ.“ Nebola

to otázka. Samozrejme, že si pamätajú. Celé nebo si uvedomovalo, že doviest' misiu do úspešného konca je na hranici uskutočniteľnosti. Všetci vedeli, že aby sa mohla začať ďalšia misia, tá predchádzajúca sa musí skončiť víťazstvom. A len na konci všetkých misií sa dozvedia, či sa im podarilo dosiahnuť najvyšší cieľ.

Či sa mohlo narodiť dieťa menom Dallas Garner.

„Ako som povedal,“ zdôraznil Orlon a začal sa prechádzať pred auditóriom. „Ak sa to dieťa narodí, vyrastie z neho veľký evanjelizátor. Učiteľ, ktorý bude navracat' synov a dcéry Adama naspäť k pravde a láske. Naspäť k podstate Písma. Dallas prinesie obnovu. Najmä do Spojených štátov. Národu, ktorý kedysi Bohu dôveroval a ktorý ho uctieval.“

Orlon ešte nikdy nevyzeral vážnejšie. „Jednu úspešnú misiu máme za sebou. A niekoľko ich ešte čaká. Avšak táto... táto bude nebezpečná pre každého, kto sa do nej zapojí. Dokonca aj pre členov anjelského tímu.“

Anjeli sa zahmýrili na stoličkách, akoby každý jeden pocítil na pleciach ťarchu vznášajúcu sa nad miestnosťou.

Najintenzívnejšie ju vnímal Jag. Nie, anjeli sa nikdy nedostanú do fyzického ohrozenia, keďže prichádzajú z večnosti. Súboj s človekom však môžu prehrať. A nepriateľ im môže do cesty postaviť prekážky. Keď Jakub z biblického príbehu zápasil s anjelom, zvíťazil. A keď Boh poslal anjela Danielovi do Babylonu, cestu mu zahatalo knieža temnoty a jeho misia sa napokon nenaplnila.

Orlon sa zahľadel na poznámky položené na mahagónovom pulte. „Michael mi povedal, že to dieťa má len dvojpercentnú šancu narodiť sa. Náš nepriateľ pripravil množstvo veľmi nebezpečných situácií. Zdravotné ťažkosti, vzťahové problémy, strach.“ Znova sa rozhladol po miestnosti. „Anjelský tím bude mať plné ruky práce.“

Jag si prehrabol plavé vlnité vlasy a zaťal zuby. Napätie v miestnosti sa dalo krájať. Prišiel čas vybrať dobrovoľníkov. Všetci to cítili.

„Tentoraz budeme potrebovať skúsených anjelov. Veteránov.“ Orlon pohľadom prechádzal po tvárach. „Kto sa hlási?“

Jag nezaváhal a vstal zo stoličky. „Ja sa hlásim.“

Orlon zmlkol, no len na okamih. Jeho oči hovorili hlasnejšie

než ústa, lebo poznal Jagovu minulosť, jeho srdcervúcu skúsenosť. „Jag.“ Na perách mu zahral úsmev. „Dúfal som, že to zväžíš. Prišiel tvoj čas.“

Orlon sa znovu rozhlíadal po miestnosti. „Kto sa podujme na anjelskú misiu s Jagom?“

V prednej časti miestnosti sa zdvihla zo stoličky počerná útla anjelská postava. Keď pozrela na Jaga a potom na Orlona, oči jej žiarili ako smaragdy. „Ja sa hlásim.“

Aspyn.

Keby si Jag mohol vybrať hociktorého anjela v miestnosti, vybral by si ju. Pred sto rokmi spolu dovedli do zdarného konca nebezpečnú anjelskú misiu v Nemecku.

Aspyn dokázala zabrániť bitke a vedela, čo funguje na ľudí, ktorí žijú život plný násilia a hnevu.

Orlon vyzeral spokojne. Zhlboka sa nadýchol. „Veľmi dobre.“ Kývol hlavou k ostatným. „Aj my budeme mať dôležitú úlohu. Budeme ich sledovať a budeme sa za nich modliť. A začneme hneď teraz.“

V okamihu ich všetci prítomní anjeli obkolesili a v rovnakej sekunde sa ich hlasy zdvihli k Otcovi a modlili sa za misiu, ktorá ich čakala.

Bez ohľadu na nebezpečenstvo bol Jag rozhodnutý urobiť hrubú čiaru za desiatimi rokmi, ktoré prežil s pocitom prehry.

Už sa nevedel dočkať, kedy sa do toho pustí.

1

V TO RÁNO SA TICHÝ OCEÁN v lúčoch januárového slnka ligotal ako diamanty. Mary Catherine si zošuchla z nôh sandále a zamierila k vode.

„Zamrzneme. Aj v tom neopréne.“ Sami Dawsonová, jej najlepšia kamarátka a spolubývajúca, kráčala hneď za ňou a smiala sa, čo si to vymysleli. Kam podeli zdravý rozum?

„Bude to len pár minút.“ Mary Catherine mala dlhé zlatočervené vlasy zopnuté do copu, a ako utekala, viali jej na chrbte. Aj ona sa smiala, ale skôr preto, že týmto štýlom rada začínala sobotu. „Len čo sa ocitneme vo vode, nebudeme cítiť vôbec nič.“

Bežali cez plytký príboj, bodyboardy držali v rukách a potom sa hodili do spenených ľadových vln. Voda im v jednej sekunde zaliala plecia. Pena klesla a ony čakali na ďalšiu vlnu.

Mary Catherine sa otriasla, z vlasov jej frkala voda. „Vidíš? Nie je to také hrozné!“ lapala po dychu.

„Vôbec.“ Sami sa triasla ako osika. Kývla hlavou na vlnu, ktorá sa blížila smerom k nim.

„Podme na to.“

Chytili hneď prvú a viezli sa na nej až k brehu.

Studená morská voda im špliechala do tváre a ony sa nechali unášať silou oceánu. Mary Catherine ten pocit milovala. Vtedy cítila, že žije. Cítila sa úplná, napojená na Boha. Bolo to pre ňu dobrodružstvo a zároveň nemusela chvíľu myslieť na správu, ktorá ju zastihla minulý týždeň. Že jej srdcu už neostáva veľa času.

Dnes povie Sami pravdu o svojom zdravotnom stave. Na rovinu prizná všetko, čo dosiaľ tajila. Nateraz si však vychutná prítomný okamih. A bude myslieť na to, čo jej pred rokmi povedala mama. Že život sa nikdy nemeria počtom dní, ktoré človek prežil, ale len nádherou a výnimočnosťou, ktoré tým dňom dodali farbu.

Mary Catherine pádlovala naspäť so Sami po boku. Jej kamarátka vypliešťa oči. „Zdá sa mi, že som videla delfína.“ Ukázala dozadu za vlny. „Asi päť metrov tamtým smerom.“

Mary Catherine sa zahľadela do diaľky. „Azda to nebol žralok.“

„Čože?!“ Sami slabo vykrikla. „To myslíš vážne?“

„Žartujem.“ Mary Catherine sa opäť rozosmiala. „Aj ja som si ho všimla. A nie jedného. Určite sú to delfíny.“

Zdvihla sa ďalšia vlna a ony sa na nej niesli až k brehu. Potom zoskočili z dosiek, sadli si na mokrý piesok a snažili sa chytiť dych. Sami si otriasla tmavé vlasy, ktoré jej siahali po pleciah. „Vďaka, že si ma na to nahovorila. Už mi nie je zima.“

„Je to tu super.“ Mary Catherine znovu vykročila k vode. „Poďme si dať ešte zopár kôl.“

Kráčali cez biely príboj k pokojnej hladine a vyčkávali. Sami si z tváre zotrela vodu. „Už sa neviem dočkať večera. Mám silné tušenie, že Marcus s tým mládežníckym centrom naozaj môže zmeniť veci.“

„Aj ja. Som rada, že tam pôjdeme skôr.“ Mary Catherine znovu zaplavil ten pocit. Ako zakaždým, keď niekto spomenul Marcusa. Začínal sa kdesi v srdci, rozlieval sa jej po ramenách a potom sa usadil vzadu na krku. Neznášala túto svoju reakciu. Buchnúť sa do Marcusa Dillingera bola naozaj posledná vec, ktorú potrebovala. „Stále chodí s neterou svojho trénera?“

„Hej. Budúci týždeň s nimi ideme na dvojité rande.“ Sami ohrnula nos. „Podľa mňa sa k sebe nehodia.“ Mykla plec. „Nejdú mi k sebe.“

Pri stave svojho srdca a poltucte dobrovoľných aktivít, do ktorých sa Mary Catherine zapájala, určite nemala čas trápiť sa pre nejakého profesionálneho bejzbalistu. A vlastne vôbec nebol jej typ.

Chytili ešte niekoľko vln a potom Mary Catherine kývla smerom k brehu. „Poďme sa osušiť.“

„Dobrý nápad. Než pôjdeme do centra, musím dať ešte prať.“

Uteráky mali položené desať metrov od vody. O pár minút už boli prezlečené do mikín a sedeli na piesku tvárou k oceánu. Mary Catherine sa natočila k zimnému slnku a vychutnávala si pocit, ako ňou preniká. Naozaj je možné, že má niečo so srdcom? Cítila sa príliš dobre, nemôže byť predsa chorá.

Mlčanie pre ne nebolo nič neprirodzené. Odkedy pred pár rokmi začali spolu bývať, vzniklo medzi nimi priateľstvo, ktoré často ústilo do výbuchu smiechu, no zároveň sa cítili dobre aj v úplnom tichu. Tak veľmi sa so Sami líšili. Mary Catherine prerušila mlčanie ako prvá. „Aký ste mali s Tylerom večer? Bavili ste sa?“

„Bavili.“ Úsmev rozžiaril Sami tvár viac než ranné slnko. „Nemôžem uveriť, že je to medzi nami také fajn. Mám pocit, že sa ma čochvíľa opýta, či spolu nezačneme chodiť. Oficiálne.“

Mary Catherine vyskočila na nohy. „Fakt?“ Od radosti zatancovala. „Paráda!“ Päste vymrštila do vzduchu. „Áno! Áno! Áno!“ A potom sa rovnako rýchlo znovu zvalila na zem. „Prečo mu to trvá tak dlho, prepánajána?!“

„No...“ Sami pokrčila plec. a zatvárala sa trochu prihlúplo. „Asi to bude kvôli mne. Ako som ti už povedala...“ Tentoraz znel jej smiech o čosi nervóznejšie. „Potrebovala som čas.“

„Ale no tak.“ Mary Catherine sa oprela o dlane a zacerila sa na kamarátku. „Si do neho zaľúbená od strednej.“

„Lenže s Arniem sme boli prakticky zasnúbení.“ Sami bolo na hlase počuť, že protestuje len naoko. Nič vážne. Po pár sekundách vyprskla do smiechu. Takého smiechu, akým sa s Mary Catherine smiali často. „Dobre, dobre! Máš pravdu. Už potrebujem len chvíľku.“

„Ach, to je jedno!“ Mary Catherine sa naklonila dopredu a prekrížila si nohy. „Ako dlho asi potrvá, kým ťa požiada o ruku?“

„Zbláznila si sa?“ Sami vyzerala šokovane. „Nie tak zhurta!“

„Nie dlho.“ Mary Catherine zdvihla obočie. „Daj na moje slová.“

„Si šiši.“

„Ale v tomto prípade mám pravdu.“ Mary Catherine počkala, kým žart odznie, kým vánok prichádzajúci od oceánu doladí atmosféru a zdôrazní jej dôležitosť. „Muselo to byť krásne rande.“

„Aj bolo. Boli sme v Disneylande. Kde inde, chápeš?“ Sami vyzerala omnoho šťastnejšie než kedysi, keď ešte chodila s Arniem. „Po zotmení ma vzal na most pred zámok Šípkovej Ruženky.“ Aj Sami už sedela v tureckom sede, tvárou k Mary Catherine. „Povedal mi, že ma nikdy neprestal ľúbiť, že na mňa nikdy neprestal myslieť. Napriek všetkým zlým rozhodnutiam, ktoré v minulosti urobil.“

„Zlatý.“

V Saminom úsmeve bola radosť. Radosť, ktorá jej na samom začiatku, keď sa Tyler vrátil do Los Angeles, chýbala. „Povedal, že ľutuje len jednu vec. A tá ho stále prenasleduje.“ Zmĺkla a na pár sekúnd sa natočila k slnku. Potom sa znovu obrátila k Mary Catherine. „Že ma vtedy opustil.“

Mary Catherine bola dojatá. Viac sa už z kamarátkinho šťastia tešiť ani nemohla. Z lásky, ktorá ju postretla. „Chcem byť prvá družička. A už mlčím,“ položartom zdvihla ruky na svoju obranu.

„Neuľahuj si... Hoci... možno máš pravdu.“ Aj tentoraz bola Samina radosť priam hmatateľná. „Veľmi ho ľúbim. Tohto nového Tylera, ktorý si prežil svoje a ktorého viera je každým dňom silnejšia... Nikdy by sa mi nesnívalo, že dostaneme druhú šancu.“

„Mne áno.“ Mary Catherine na Sami veľavýznamne pozrela. „Spomínaš si?“

„Hej.“ V Saminom smiechu bolo jasne počuť, že tomu stále nemôže uveriť. „Povedala si mi, že kým s ním nestrávim aspoň pár hodín, nemám sa z tej služobky na Floride vracat.“

„Povedzme, že som veľmi dobrá kamarátka.“ Mary Catherine sa zaškerila.

„Prvá družička. Jednoznačne.“

Slnko medzičasom vystúpilo vysoko na oblohu, teplota stúpla a Mary Catherine znovu prepustila miesto tichu. Potrebovala nájsť nejaký šetrný spôsob, ako Sami povedať pravdu o svojom zdraví. Nikdy predtým sa na túto tému nezhovárali. Pozrela na telefón. Takmer jedenásť. O tretej poobede majú byť v novozrekonštruovanom mládežníckom centre, aby pred slávnostným otvorením pomohli doladiť posledné detaily.

Napokon sa Mary Catherine zamrvila na uteráku a otočila sa tvárou k Sami. „Rozmýšľala si niekedy nad tým, prečo som v poslednom čase zmenila svoje stravovanie? Prečo už nejem mrazenú pizzu?“

Sami sa nenútene usmiala. „Myslíš tie tvoje reči? Žiaden cukor, žiaden lepok, nič obilné?“

Z hrdla sa jej vydralo niečo ako smiech. „Lebo si úžasná? Lebo máš pocit, že ako superžena môžeš loziť po skalných stenách a skákať z lietadla?“ Znovu sa zasmiala. „Takto som si to vysvetľovala. Osobne by som sa tak zdravo určite stravovať nedokázala.“

Mary Catherine nevedela, ako pokračovať. Bola by najradšej, keby si všetci na svete naďalej mysleli, že zmenila stravu len kvôli svojmu zápalu žiľ. Nič viac. Zháčila sa. Sami napokon úsmev zmizol z tváre. „Mýlim sa vari?“

„Hej.“ Mary Catherine sa ďalej usmievala, ale cítila, že pohľad sa jej naplňa smútkom. „Mám cukrovku. Typ II.“

„Čože?“ Sami sa laktami oprela o kolená a naklonila sa bližšie k nej. „Odkedy? Prečo si mi nič nepovedala?“

„Zistili mi ju len minulý mesiac a vďaka strave ju držím pod kontrolou.“ Naklonila hlavu a dúfala, že Sami ju pochopí. „Nerada na to myslím. Kto by aj? A keď takto jem, nepotrebujem tabletky ani injekcie. Každé ráno si meriam cukor. Zatiaľ nevyskakuje.“

Sami zmeravela. „Fajn, dobre. Na chvíľu si ma vystrašila.“

„To nie je všetko. Cukrovku máme v rodine.“ Zmlkla. „Aj vrodené srdcové ochorenia. Môj strýko tak zomrel tesne pred tridsiatkou. Mama nikdy žiadne problémy nemala, ale predispozíciu som zdedila ja.“

Sami znovu vyzerala viac než zmätene. Civela na Mary Catherine. „Chceš povedať... Chceš povedať, že máš niečo so srdcom?“

Mary Catherine sa pomaly nadýchla. „Narodila som sa s koarktáciou aorty a bikuspidálnou chlopňou. Bola som na svete len pár týždňov, keď ma museli operovať, aby mi zachránili život. Odvtedy chodím každý rok na kontrolu.“ Prinútila sa do úsmevu. „O nič nejde.“

„Prečo si to nepovedala hneď?“ Sami akoby nevedela, či si môže vydýchnuť, alebo čakať ďalšie novinky. „Takže... takže si v poriadku? Z dlhodobého hľadiska?“

„Nie celkom.“ O tomto ešte nikomu nepovedala. Dokonca ani rodičom. „Minulý týždeň som bola na prehliadke. Srdce sa mi zväčšilo – čo nie je dobre. A stav chlopní sa tiež zhoršil. V priebehu budúceho roka budem potrebovať transplantáciu.“

Sami si pritiahla kolená k brade a na niekoľko sekúnd zvesila hlavu. Keď ju znovu zdvihla, z očí jej jasne hľadel strach. „Ako to myslíš?“

„Transplantácia chlopní nie je najhoršia vec na svete. Ľudia ju prežijú – i keď tá moja bude z viacerých dôvodov o čosi zložitejšia.“ Mary Catherine sa zahľadela na nebo. Dopoludnie bolo prežiarené kalifornským slnkom. „Väčším problémom je to zväčšené srdce. Ani po transplantácii možno nevydrží dlhšie než desať rokov. Možno ani to.“

Sami sa z tváre vytratila všetka farba a ostala civieť pred seba. Akoby nemohla uveriť, čo práve počula. „To je... strašné.“

„Okrem teba to nikto nevie.“ Mary Catherine natiahla ruku a krátko Sami zovrela dľaň. „Si moja najlepšia kamarátka, Sami. Rozmýšľala som, ako ti to povedať.“

Sami znovu na okamih zvesila hlavu. Keď sa otočila k Mary Catherine, v očiach mala slzy. „Musí sa predsa dať niečo urobiť. Tvoji rodičia poznajú tých najlepších lekárov, nie?“

„Áno. Ale toto... zväčšené srdce, ako mám ja, nevieš dať len tak ľahko dokopy. Existujú lieky, ktoré chorobu spomalia. Ale to je všetko.“

„To nemôže byť pravda.“ Sami zízala na oblohu. Po chvíli spustila ruky a znovu pozrela na Mary Catherine. Po lícach jej stekali slzy. „Musíme nájsť iného lekára.“

„Už sa stalo.“ Mary Catherine pozrela Sami priamo do očí. „Pozri, hovorím ti to preto, aby si sa za mňa modlila. Boh môže všetko – aj v tomto prípade.“ Ani teraz jej v hlase nebolo počuť strach. Nejako ho dokázala zakryť. „Preto tak veľmi túžim žiť naplno. Preto hovorievam, že žijeme len raz. Nemám totiž pred sebou toľko času ako väčšina ľudí.“

Sami si končekmi prstov zotrela slzy. „To nie je fér.“

„Ale je.“ Mary Catherine sa vystrela. „Len sa pozri, koľko rokov života mi už Boh dal. A pravdepodobne mi ich dá ešte o čosi viac. Stále je kopec vecí, ktoré chcem urobiť – napríklad poriadne dnes večer osláviť otvorenie centra. A možno odísť na rok do Afriky a venovať sa sirotám.“

„Hovoríš to stále dookola.“

„Aj to urobím. A ten deň sa blíži.“ Mary Catherine sa znovu zmohla na úsmev. „A aby som nezabudla – ešte aspoň desaťkrát by som chcela zažiť voľný pád.“ Opäť sa zahľadela na oceán. „A navyše mám aj takéto rána. S tebou.“ Cítila, ako jej dušu zaplavuje známy pokoj. „Boh je ku mne omnoho viac než férový.“

„Máš bolesti? Myslím... či ťa bolí na hrudi.“

„Ani trochu.“ Mary Catherine zdvihla dlane a potom ich znovu spustila. „Cítim sa skvelo.“

„Dobre.“ Sami odvrátila zrak, no v tvári sa jej zračilo trápenie. „A čo láska?“

„Čo s ňou?“ Mary Catherine pichlo pri srdci.

Sami sa na ňu zadívala. „Zaslúžiš si zažiť lásku.“

„Nie.“ Pokrútila hlavou. „Nebudem mať čas.“ Mary Catherine cítila, ako ju v očiach štípu slzy. „Ale som s tým v pohode.“

Sami sa jej zahľadela hlboko do očí. „Chcela si si nájsť niekoho opravdivého, pamätáš? Niekoho ako ty, s rovnakou vierou a láskou k veciam, ktoré máš rada.“ Sami pokrútila hlavou. „To mal byť ten zázrak tvojho života.“ Prudko vydýchla. „Nemôžem tomu uveriť.“

„Sami... je to v poriadku.“ Mary Catherine chytila kamarátku za plece. „Boh mi dá nejaký iný zázrak.“ Vstala a vystrela dľaň. „Vstávaj. Poďme pohľadať tie delfíny.“

Sami trvalo niekoľko sekúnd, kým jej ruku chytila. „To myslíš vážne?“ Zatienila si oči, aby lepšie videla. „Môžeš vôbec plávať v oceáne? Neuškodí ti to?“

„Nič mi neuškodí.“ Mary Catherine si natiahla neoprén a pobehla niekoľko krokov k vode. „Čím viac života bude v mojich dňoch, tým lepšie. Vtedy bude celkom jedno, koľko mi tých dní ostáva. Podstatné je, aby som žila naplno.“

„Nepáči sa mi to.“ Aj Sami sa navliekla do neoprénu a dobehla ju. „Pravdepodobne by si mala sedieť doma a oddychovať.“

„Ani náhodou.“ Mary Catherine schmatla dosku a rozbehla sa cez príboj. Jej smiech sa miešal s hukotom vln. „Boh ma chce vo vode.“

Sami pádlovala popri nej. Len čo prešli cez spenené vlny a ocitli sa na pokojnej hladine, zbadali delfíny. Tri delfíny pár metrov od nich, ako sa hrajú vo vode.

„Pozri!“ Radosť Mary Catherine bola rovnako nefalšovaná ako odraz slnka na vode. „Toto si nenechám ujstť.“

Sami sa prvý raz po niekoľkých minútach znovu usmiala. „Nepoznám človeka ako ty, Mary Catherine.“

„Beriem to ako kompliment.“ Mary Catherine sa obzrela ponad plece. Blížila sa k nim dokonalá vlna. „Ide sa!“

S tým výkrikom obe naskočili na vlnu a nechali sa niesť. A ako sa vznášali na vode, Mary Catherine si všimla dva delfíny, ktoré sa niesli spolu s nimi. „Pozri!“ zvolala.

Sami otočila hlavu a zbadala ich chvíľu pred tým, než vyskočili ponad vlnu a zamierili späť na otvorené more. „Bomba!“

„Ešte sa mi nikdy nič podobné nestalo!“

„Nádhera.“ Teraz sa už smiala aj Sami.

Po zvyšok jazdy hľadela Mary Catherine na breh. Oči sa jej zaliali slzami a zmiešali so slanou vodou a nekonečným šťastím. Ťažoba spred pár minút pominula. Nezáleží na tom, koľko rokov života má pred sebou. Ani na tom, kam ju Boh povedie. Jedna vec sa nikdy nezmení.

Kým dýcha, bude žiť naplno.

2

DWAYNE DAVIS BOL MOMENTÁLNE JEJ ŽIVOT. Lexy ho pozorovala, ako šoféruje. Tvár mal skrivenú hnevom. Bol rozhodnutý... tentoraz to určite urobí. Čo bolo šialené, lebo lúpežný prepád za bieleho dňa bol tou najhlúpejšou vecou na svete. Oboch ich mohli chytiť a Lexy by skončila v base rovnako ako jej mama. Ako by niečo také mohla oznámiť starej mame?

Dwayne strhol volant a odbočil na parkovisko benzínky Shell. Lexy sa nevedela poriadne nadýchnuť, nieto hovoriť. Čo ak bude mať chlapík za pokladnicou zbraň? Čo ak Dwaynea zastrelí?

„Nie som si istá, či máme...“ Nič iné jej nenapadlo.

Dwayne prudko zastal na parkovisku a zagánil na ňu. Motor nechal bežať. „Sklapni.“ Obzrel sa ponad plece. „A prikrč sa.“

Urobila, čo povedal. Srdce pod tenkým tričkom jej bilo ako zvon. Dwayne bol muž, ktorému patrila. Nebola pripravená o neho prísť. Ak má chlap vnútri zbraň, mohlo by sa to skončiť zle. Veľmi zle. Lexy zavrela oči. Má len šestnásť. No aj tak by skončila v base. Priam cítila, ako sa jej okolo zápästí ovijajú chladné kovové putá.

Ak sa to Dwayneovi podarí... ak tú lúpež zvládne, stane sa vodcom gangu. A z nej bude dievča, ktorým by chcela byť každá.

Dievča s veľkým D. Vodcovo dievča. Otvorila oči. Srdce jej búchalo tak silno, že jeho tlkot počula všade naokolo. Kde toľko trčí? Prečo mu to trvá tak dlho?

Na sekundu zbadala v zrkadle svoj odraz. Jej otec bol černocho, mama Hispánka. Mala dlhé vyžehlené vlasy a svetlohnedú pokožku. Mužom sa páčila. Už rok s nimi spávala, no posledných pár mesiacov patrila Dwayneovi. Iba jemu.

Pri ňom sa cítila výnimočne. Ako niekto.

Vykukla z okna. Na pokladnicu nedovidela, no začula krik. Pravdepodobne Dwayneov. V ten deň bol hrozne nahnevaný. Mala pocit, že by dokázal zastreliť hocikoho, bez najmenej úvahy. Vydesilo ju to.

Vtom sa vyvalil z dverí. V ruke držal papierovú tašku, asi plnú peňazí. Zastal, namieril na predajňu a vystrelil. V rovnakej chvíli mu iná guľka preletela popri hlave. Minula len o vlások. „Dwayne! Švihaj!“ vykrikla.

Dwayne sa otočil a utekal k autu. Naskočil dnu, šliapol na plyn a uháňal preč z parkoviska. Nepozrel na ňu, nepovedal ani slovo. Oči mal čierne ako noc.

Lexy sa urobilo nevoľno. Odbočili doľava, kolesá zapískali, rútili sa po ulici. Snažila sa pochopiť, čo robí. „Kam ideme?“ takmer kričala. Išla sa zblázniť. Neznášala to. Prečo jej nič nepovie? Takmer sa nevládala nadýchnuť. „Dwayne! Kam ideme?“

„Rozmýšľam.“ Ťažko dýchal. Sponad volantu pozrel do tašky a vífazoslávne vykrikol. „Máme to, Lex... dali sme to. Je tam najmenej niekoľko stoviek.“

„Zabil... zabil si ho?“

Dwayne na ňu zazrel. „Netrafil som, dobre?“ Jednu ruku držal na volante a druhou sa zahnal, akoby ju chcel udrieť. Namiesto toho hodil tašku na podlahu auta.

Lexy sa neodvážila znovu opýtať, kam ich vezie. Dwayne mal osemnásť – niečo vymyslí.

V diaľke sa rozozvučali policajné sirény. Dwayne z úst vypustil znôšku nadávok. Naklonil sa dopredu, akoby rozmýšľal, kadiaľ ujsť. Auto nebolo v najlepšom stave, takže prudko odbočil, prehnal sa ulicou a uprostred nej zastal.

Potom sa zosunul nižšie a bejzbalovú čiapku si stiahol do očí. „Buď ticho!“

Lexy naňho chcela nakričať, že nie je decko. Ak bude chcieť, môže hovoriť, koľko chce. Lenže na to by jej mohol povedať, nech teda vystúpi z auta a ide domov peši. Ak chce byť jeho dievča, musí poslúchať. Založila si ruky a mlčala. Doma, v posteli, bol ten najmilší chlap na svete. Raz ho ten hnev opustí. Možno keď sa stane vodcom gangu. To ho urobí šťastným.

Dwayneovi zazvonil telefón. Triasol sa. Pozrel na peniaze a potom skontroloval spätné zrkadlo. Z vrecka vytiahol mobil a zdvihol. „Čo je?“

Z druhej strany sa ozval mužský hlas. Toľko Lexy rozoznala, no inak nerozumela ani slovo. Dwayne volajúcemu vynadal a potom stíšil hlas. „Nemôžeš neustále meniť pravidlá.“

Lexy znovu prišlo zle. Určite volá niekto z rady. Niektorý z chalanov, čo vyberajú nového vodcu. Doteraz bolo Dwayneovou jedinou úlohou vylúpiť uprostred dňa obchod. Nič viac. Nikdy to však nebolo také jednoduché. Nie, keď človek patril k West-Knights.

Dwayne pokrútil hlavou a potom tresol rukou po palubnej doske. Tentoraz zanádal len sám pre seba. „Dobre. Dnes večer.“ Pokrútil hlavou. Bol nahnevaný ešte viac než predtým. „Neskôr.“

Lexy vedela, že lepšie bude na nič sa nepýtať. Radšej hľadela priamo pred seba. Ruky si mlčky pritískala na žalúdok.

Znovu tresol po palubnej doske.

„Buď odpálím troch EastTownBoyz, alebo Marcusa Dillingera. Dnes večer.“

„Toho bejzbalového hráča?“ Lexy na neho civela. „Nemôžeš ho zabiť.“

Dwayne zovrel päšť a vzápätí ju otvoril. „Marcus je ľahký terč.“ Zasmial sa, ale jeho smiech znel zlovestne. Priam diabolsky.

Lexy sa ešte viac rozbúchalo srdce. To nemôže myslieť vážne. Nemôže zabiť Marcusa Dillingera. Ten chlap je hrdina. Najuzitočnejší hráč Dodgers. Dnes večer otvára mládežnícke centrum. Zabiť Marcusa? Lexy mala chuť kričať. Marcus bol najväčšou hviezdou

tímu. Zo všetkého, čo videla v telke, sa jej videl ako skvelý chlap. Prečo ho mal Dwayne zabiť? Nedávalo to zmysel.

Dwayne zdvihol telefón a rýchlo niekomu zavolať. Lexy sa zdalo, že hlas na druhej strane patrí tomu istému chlapovi. „Hej. Už som sa rozhodol. Dám Marcusa Dillingera. Dnes večer.“

Dwayne si zložil bejzbalovú čiapku a pošúchal si čelo. Obzrel sa dozadu. „Poliši si nás nevšímli.“

Tentoraz, svrbel Lexy jazyk.

Hodil jej tašku s peniazmi. „Pozri, čo ti tvoj chlap doniesol, bejby. Toto je len začiatok.“ Hľadel na ňu, a pritom vyšiel znovu na cestu. „A teraz to odlož. Sú to moje prachy a ty sa ich ani nedotkneš, kým ti to nedovolím.“

Viezli sa chvíľu rovno a potom odbočili doprava smerom na diaľnicu. Každou prejdenou míľou sa zdal byť uvoľnenejší. „Čaká nás krvavá noc, bejby. Ale budeš na mňa hrdá.“

„Mal si si vybrať tých smradov od EastTownBoyz. Bolo by to lepšie.“

Znovu na ňu zazrel. „A čo keby som začal tebou?“

„Chcem len povedať, že nemôžeš len tak zastreliť profesionálneho...“

„Drž hubu!“ zaklial. Znovu. „Príkazy tu dávam ja. Rozumieš?“

Lexy cítila, ako v nej kypí hnev, no vzápätí opadol. Sama sa rozhodla ísť s ním.

Prešli desať míľ smerom na juh a potom Dwayne zišiel z diaľnice a zamieril späť na sever. Domov. Len pár ulíc od štadióna Dodgers.

Lexy začali svrbieť oči. Na ten pocit nebola zvyknutá. Gangsterky neplačú. Bolo toho na ňu priveľa. Tak či onak, najradšej by si od všetkého toho kradnutia, zabíjania a strieľania dala týždeň pauzu. Strašne ju to vyčerpávalo. A teraz sa Dwayne chystal zabiť najobľúbenejšieho bejzbalového hráča v meste. Mala ho predsa len požiadať, aby zastal. Mala vystúpiť. Mala chcieť, aby skončil s týmto životom. Nič z toho však nedokázala. Iný život ako tento nepoznala. A navyše mala všetko, po čom kedy túžila.

Bola dievčaťom Dwaynea Davisa.

3

TRÉNER OLLIE WAYNE VOŠIEL DO KÚPEĽNE. Jeho manželka Rhonda si práve nanášala očné tiene. Ollie podišiel k nej a pobožkal ju na krk. „Vyzeráš úchvatne. Najkrajšia trénerova manželka, aká kedy chodila po zemi.“

Podpichovačne na neho pozrela. „Trénerova manželka?“

Olliemu imponovalo, akú má guráž. Jemne si ťukol po čele. „Čože? Naozaj som povedal trénerova manželka?“ Pokorne sa uklonil. „Odpusť. Chcel som povedať, že si najkrajšou ženou, aká kedy chodila po svete. Manželka-nemanželka. To s trénerom sa mi na jazyk priplietlo len omylom.“

„Ďakujem.“ Venovala mu koketný úsmev a otočila sa späť k zrkadlu. „Príde dnes aj Tyler?“

„Áno. Spolu s priateľkou. A ešte pár Marcusových kamarátov a dobrovoľníkov zo štvrte.“

Rhonda sa usmiala. „Som na Marcusa hrdá. Toto sa mu naozaj podarilo.“

„S Tylerom na tom centre dreli dvadsaťštyri hodín denne.“ Ollie si sadol na okraj vane. „Médiá majú večer zákaz vstupu. Nechcel, aby sa z toho stalo divadlo.“